

[Lone Dybkjær]

jeg godt sige, at så er jeg i hvert fald enig. Jeg tror, vi har fået en temmelig kaosagtig udvikling på dette område, og jeg synes, der er meget god grund til, at vi nu foretager en vurdering af tingene.

Man kan altid sige, at der skal afsættes flere penge til forskning, men det kan man jo kun, hvis man i øvrigt kan spare dem andre steder. Det kan man jo sige inden for så mange områder, og derfor synes jeg ikke, det siger så frygtelig meget andet, hvis ikke man tager en bredere diskussion om hele prioriteringen på området. Og når det drejer sig om registre, har jeg selv på et tidligere tidspunkt spurgt arbejdsministeren, og jeg har forstået, at man arbejder med det problem, sådan at man måske kan åbne for de registre, men det får vi muligvis et svar på.

Med andre ord tror jeg, det er nødvendigt, at vi nu diskuterer hele den organisatoriske planlægning på området. Udgangspunktet var, som jeg sagde, LO og DA, der lavede arbejdsmiljøloven i 1960erne, færdiggjort her i folketinget i 1974-, 1975-, 1976-perioden, i tre omgange, men i virkeligheden sådan, at folketinget havde temmelig begrænset indflydelse på den, og man gjorde sig måske ikke helt klart, hvor kolossal en ændring der var sket fra 1960erne til 1970erne.

Jeg tror altså, det er nødvendigt, at vi kigger på en organisatorisk omlægning. Jeg for min del er ikke færdig med overvejelserne over, hvordan det skal foregå. Jeg har heller ikke haft ubegrænset tid til rådighed og har heller ikke den fornødne viden, men på grundlag af det, arbejdsministeren har sagt, ved vi, at vi får nogle diskussioner i udvalget på basis af nogle af de rapporter, der kommer. Det er også muligt, at vi vil arbejde med nogle forslag, men jeg håber, at vi på en eller anden måde kan diskutere området en lille smule mere bredt. Udgangspunktet er for os, at det må være muligt at omlægge disse ting. Det er ikke noget svar for os, at vi bare skal kræve mere inden for alle mulige områder. Den diskussion kan vi godt tage, men den fører ikke særlig vidt, og derfor synes jeg, at det, vi skulle prøve at gå ind i, er lidt fordomsfrit at se på det og se, om vi ikke i første omgang inden for de nuværende ressourcer – det er jo ganske meget, der bruges inden for området – kunne gøre tingene langt bedre, end vi gør, ved i højere grad at tage højde for den udvikling, vi står over for

i 1980erne, og ikke lade, som om vi stadig væk er tilbage i 1960erne og begyndelsen af 1970erne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Fru Lone Dybkjær har lige sagt, at det forplumrer debatten, at man har snakket så meget om sikkerhedskurserne inden for HK-området, og at f.eks. et område som slagteri-området var meget hårdere ramt. Det er da også rigtigt, at man umiddelbart inden for HK-området ikke er udsat for en arbejdsulykke på samme måde, som en slagter er, og at man heller ikke har et så umenneskeligt hårdt akkordræs, men risikoen for at blive nedslidt er meget, meget stor, og den fører faktisk til uarbejdsdygtighed, ligesom skærmenes indtog på kontorerne samtidig lægger op til en lang række nye arbejdsmiljøproblemer, som vi slet ikke kender i dag.

Jeg kan da også sige, at der i 1981 blev foretaget en undersøgelse på Telefonhuset i Århus, og den viste, at 77 pct. – 77 pct. – af de telefondamer, der sidder hele dagen ved en skærm, havde synsproblemer. Den samme type undersøgelse har man foretaget i Sverige. 77 pct. af alle har synsproblemer; det er også noget, man må tage alvorligt, og så skal der være penge og ressourcer nok til, at man kan prioritere det med.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nu ved jeg godt, at formanden sagde, at vi kunne tage begge forespørgsler under ét. Det har jeg valgt ikke at gøre, fordi jeg ikke synes, at de i den grad hænger sammen. Men det er også lidt bevidst, fordi jeg synes, der eksisterer nogle problemer, der er meget tunge og alvorlige, og så er der en række problemer, som kommer af den teknik, vi kommer til at stå over for; bl.a. er det klart, at der er nogle problemer med skærmarbejdet. Her er vi nok i den heldige situation, at vi lettere end på de andre områder kan sætte ind, inden arbejdspladserne laves. Jeg undervurderer bestemt ikke, hvad der sker på HK-området, men jeg kritiserer kraftigt de § 9-kurser, der kørte i sin tid. Nogle af os prøvede at sætte os ind i, hvad det var, man skulle lære, uanset hvilket arbejde man havde, og det kan